

هو

121

پندنامه

فریدالدین محمد بن ابراهیم عطار نیشابوری

فهرست

- 5..... بسم الله الرحمن الرحيم
- 5..... در نعمت سيد المرسلين
- 6..... در فضيلت ائمه دين
- 6..... در مناجات
- 6..... در بيان مخالفت نفس اماره
- 7..... در بيان فوايد خاموشی
- 7..... در بيان صفت اهل ايمان و در عمل خالص
- 7..... در بيان اصل ايمان
- 8..... در سيرت ملوک
- 8..... در صفت علامتهای بزرگی
- 8..... در بيان چارچيزکه اندر خطر بود
- 9..... در بيان نيك بختی
- 9..... در بيان سبب عافيت
- 10..... در تواضع و صحبت درويشان
- 10..... در صفت بدبختی
- 11..... در صفت رياضت نفس و ترک دنيا
- 11..... در صفت مجاهد نفس
- 11..... در صفت فقر و صبر
- 12..... در بيان تواضع و ترک تکلف
- 12..... در بيان علامتهای ابلهی
- 13..... در بيان عاقبت انديشی
- 13..... در بيان چارچيزکه صاحب عقل و دانش را ازینها دور بايد بود
- 13..... در صنعت رستگاری
- 14..... در صفت ذکر الله تعالى
- 14..... در بيان چار خصلت که مردم را نیکوست
- 14..... در صفت اخلاق ذميه
- 15..... در علامات مدبر
- 15..... در بيان آنکه حقير داشتن نبايد
- 15..... در بيان چارچيزکه چارچيز ديگر را میزايد
- 16..... در چارچيزکه کم بقا دارد
- 16..... در بيان چارچيزکه از چار چيز ديگر تمام باشد
- 16..... در بيان چار چيزکه بازگردانیدن آنها محالست
- 17..... در صفت چارچيزکه از چارچيز ديگر می آيد

- 17..... در بیان حاصل شدن چارچیز از چارچیز
- 17..... در بیان چارچیزکه آدمی را شکست آرد
- 17..... در بیان چارچیزکه از خطاهاست
- 17..... در بیان چارچیزکه از عطاهای خداست
- 18..... در بیان چارچیزکه عمر را زیادکند
- 18..... در بیان پنج چیزکه عمر از او بکاهد
- 18..... در بیان پنج چیزکه آبروی را بریزد
- 18..... در بیان پنج چیزکه آب روی از آن می‌افزاید
- 19..... نصایح
- 20..... در بیان آن که از دوکس احتراز می‌بایدکرد
- 20..... در بیان آنکه خواری آورد
- 20..... در بیان شش چیزکه بکار آید
- 21..... در صفت پنج کس که پنج چیز از ایشان نیاید
- 21..... در بیان اهل سعادت
- 21..... در بیان رستگاری
- 21..... در بیان چهار چیزکه ازکرامات حق است
- 21..... در چار خصلت که ترک کردن می‌باید
- 22..... در بیان بی وفای جهان
- 22..... در بیان معرفت الله
- 23..... در بیان ورع
- 23..... در بیان فواید خدمت
- 23..... در بیان تعظیم مهمان
- 24..... در بیان علامتهای احمق
- 24..... در صفت علامتهای فاسق
- 24..... در بیان علامت شقی
- 24..... در بیان علامتهای بخیل
- 25..... در بیان حاجت خواستن
- 25..... در بیان قناعت
- 25..... در بیان سخاوت
- 26..... در بیان چار خصلت که کارهای شیطان است
- 26..... در علامتهای سخت دل
- 26..... در بیان علامتهای منافق
- 26..... در بیان علامتهای متقی
- 26..... در علامتهای اهل جنت
- 27..... در بیان صدقه دادن

- 27..... در نصایح
- 28..... در بیان صبر.
- 29..... در بیان تجرید و تفرید
- 29..... در فواید صحبت صالحان و اجتناب اهل ظلم
- 29..... در بیان آن کس که دوستی را نشاید
- 30..... در بیان رعایت یتیم و نصایح دیگر
- 30..... در بیان صلۀ رحم و زیارت خویشاوندان
- 30..... در بیان فتوت
- 31..... در بیان فقر و صحبت درویشان
- 31..... در بیان انتباه از غفلت
- 32..... خاتمه الکتاب

بسم الله الرحمن الرحيم

حمد بی حد آن خدای پاک را
آنکه در آدم دمید او روح را
آنکه فرمان کرد قهرش باد را
آنکه لطف خویش را اظهار کرد
آن خداوندی که هنگام سحر
سوی او خصمی که تیرانداخته
آنکه اعدا را بدریا درکشید
چون عنایت قادر و قیوم کرد
با سلیمان داد ملک و سروری
از تن صابر بکژمان قوت داد
بنده را اره بر سر می نهد
اوست سلطان هرچه خواهد آن کند
هست سلطانی مسلم مرورا
آن یکی را گنج و نعمت می دهد
آن یکی را زر دو صد همیان دهد
آن یکی بر تخت با صد عز و ناز
آن یکی پوشیده سنجاب و سمور
آن یکی بر بستر کمخا و نخ
طرفه العین جهان بر هم زند
آنکه با مرغ هوا ماهی دهد
بی پدر فرزند پیدا او کند
مردۀ صد ساله را حی می کند
صانعی کز طین سلاطین می کند
از زمین خشک رویاندگیاه
هیچ کس در ملک او انبازنی

در نعمت سید المرسلین

سید الکونین ختم المرسلین
آنکه آمد نه فلک معراج او
شد وجودش رحمه للعالمین
آنکه یارش بد ابوبکر و عمر
آن یکی را او رفیق غار بود
صاحبش بودند عثمان و علی
آن یکی کان حیا و حلم بود
آخر آمد بود فخر الاولین
انبیاء و اولیاء محتاج او
مسجد او شد همه روی زمین
از سر انگشت او شق شد قمر
و آن دگر لشکرزش ابرار بود
بهر آن گشتند در عالم ولی
وان دگر باب مدینه علم بود

آن رسول حق که خیر الناس بود
هر دم از ما صد درود و صد سلام

عم پاکش حمزه و عباس بود
بر رسول و آل و اصحابش تمام

در فضیلت ائمه دین

آن امامانی که کردند اجتهاد
بوحنیفه بود امام با صفا
باد فضل حق قرین جان او
صاحبش بویوسف القاضی شده
شافعی ادريس و مالک با زفر
روح شان در صدر جنت شادباد

رحمت بر حق بر روان جمله باد
آن سراج امتان مصطفی
شاد باد ارواح شاگردان او
وز محمد ذوالمنن راضی شده
یافت زیشان دین احمد زیب و فر
قصر دین از علم شان آباد باد

در مناجات

پادشاهها جرم ما را در گذار
تو نکوکاری و ما بد کرده ایم
سالها در فسق و عصیان گشته ایم
روز و شب اندر معاصی بوده ایم
دایما در بند عصیان بوده ایم
بی گنه نگذشته بر ما ساعتی
بر درآمد بنده بگریخته
مغفرت دارد امید از لطف تو
بحر الطاف تو بی پایان بود
نفس و شیطان زد کریمه راه من
چشم دارم کز گنه پاکم کنی
اندر آن دم کز بدن جانم بری

ما گنه کاریم و تو آمرزگار
جرم بی پایان و بیحد کرده ایم
آخر از کرده پشیمان گشته ایم
غافل از یؤخذ نواصی بوده ایم
هم قرین نفس و شیطان بوده ایم
با حضور دل نکرده طاعتی
آب روی خود بعصیان ریخته
زانکه خود فرموده لاتقنطوا
ناامید از رحمت شیطان بود
رحمت باشد شفاعت خواه من
پیش از آن کاندر جهان خاکم کنی
از جهان با نور ایمانم بری

در بیان مخالفت نفس اماره

عاقل آن باشد که او شاکر بود
هر که خشم خود فرو خورد ای جوان
آن بود ابلهترین مردمان
وانگهی پندارد آن تاریک رای
گرچه درویشی بود سخت ای پسر
هم که او را نفس سرکش رام شد
در ریاضت نفس بد را گوش مال
هر که خواهد تا سلامت ماند او
مردمان را سر بسر در خواب دان
آنکه رنجاند ترا عذرش پذیر
حق ندارد دوست خلق آزار را

و آنگهی بر نفس خود قادر بود
باشد او از رستگاران جهان
کز بی نفس و هوا باشد دوان
خواهد آمرزیدنش آخر خدای
هم ز درویشی نباشد خوبتر
از خردمندان نیکو نام شد
تا نیندازد ترا اندر وبال
از جمیع خلق روگرداند او
گشت بیدار آنکه او رفت از جهان
تا بیابی مغفرت بر وی مگیر
نیست این خصلت یکی دیندار را

آن جراحی بر وجود خویش کرد
در عقوبت کار او زاری بود
وز خدای خویش بیزاری مکن
ورنه خوردی زخم بر جان ای پسر
نام مردم جز به نیکویی مبر
بر وجود خود ستم بیحد مکن
تا نه بینی دست و پای خود ببند
آن چنان کس از عقوبت رسته نیست

از ستم هرکو دلی را ریش کرد
هرکه در بند دل آزاری بود
ای پسر قصد دل آزاری مکن
خاطرکس را مرنجان ای پسر
گر همی خواهی که گردی معتبر
قوت نیکی نداری بد مکن
رو زبان از غیبت مردم ببند
هرکه از غیبت زبانش بسته نیست

در بیان فواید خاموشی

جز بفرمان خدا مگشای لب
بر دهان خود بنه مهر سکوت
گر نجاتی بایدت خاموش کن
دل درون سینه بیمارش بود
پیشه جاهل فراموشی بود
ابلهست آن کو بگفتن راغبست
قول حق را از برای دق مگو
هرچه دارد جمله غارت می شود
گرچه گفتارش بود در عدن
چهره دل را جراحی می کند
وز خلایق خویش را مایوس دار
روح او را قوتی پیدا شود

ای برادرگر تو هستی حق طلب
گر خبر داری زحی لایموت
ای پسر پند و نصیحت گوش کن
هرکرا گفتار بسیارش بود
عاقلان را پیشه خاموشی بود
خامشی از کذب و غیبت واجبست
ای برادر جز ثنای حق مگو
هرکه در بند عبارت می شود
دل ز پرگفتن بمیرد در بدن
وانکه سعی اندر فصاحت می کند
رو زبان را در دهان محبوس دار
هرکه او بر عیب خود بینا شود

در بیان صفت اهل ایمان و در عمل خالص

پاک دارد چار چیز از چارچیز
خویشان را بعد از آن مومن شمار
تا که ایمانت نیفتد در زیان
شمع ایمان ترا باشد ضیا
مرد ایمان دار باشی والسلام
ورنه دارد دارد ایمان ضعیف
روح او را ره سوی افلاک نیست
است بی حاصل چو نقش بوریا
درجهان از بندگان خاص نیست
کار او پیوسته با رونق بود

هرکه باشد اهل ایمان ای عزیز
از حسد اول تو دل را پاک دار
پاک دار از کذب و از غیبت زبان
پاک اگر داری عمل را از ریا
چون شکم را پاک داری از حرام
هرکه دارد این صفت باشد شریف
هرکه باطن از حرامش پاک نیست
چون نباشد پاک اعمال از ریا
هرکرا اندر عمل اخلاص نیست
هرکه کارش از برای حق بود

در بیان اصل ایمان

با توگویم گر بدل خواهی شنید

اصل ایمان هست شش چیز ای وحید

سه از آن شش با یقین خوف و رجاست
هرکرا نور یقین حاصل بود
هرکه خوفی نبود اندر جان او
نامه اعمال اگر نبود سپید
هرکرا نبود توکل با خدای
آنکه حب حق نباشد در دلش
باش ای بنده خدا را دوست دار
ای برادر شرمی از ایمان بود
گر تو هستی مومن و پرهیزگار

پس توکل با محبت با حیاست
صاحب ایمان و روشن دل بود
ای پسر باشد ضعیف ایمان او
رو مباش از رحمت حق ناامید
شایدت بروی بگری های های
از عمل جز باد نبود حاصلش
تا شوی تو از عذابش در کنار
بی حیا از زمره شیطان بود
از خدای و از خلائق شرم دار

در سیرت ملوک

چار خصلت ای برادر در جهان
پادشه چون در ملا خندان بود
باز صحبت داشتن با هر فقیر
با زنان بسیار اگر خلوت کند
هرکرا فر جهانداری بود
عدل باید پادشاه را و داد
گر کند آهنگ ظلمی پادشاه
چونکه عادل باشد و فرخ لقا
چون کند سلطان کرم با لشگری

پادشاهان را همی دارد زیان
بی گمان در هیبتش نقصان بود
پادشاهان را همی دارد حقیر
خویشتن را شاه بی هیبت کند
میل او سوی کم آزاری بود
تا ز عدلش عالمی گردند شاد
سود نکند مرورا خیل و سپاه
باشد اندر مملکت شه را بقا
بهر او بازند صد جان بر سری

در صفت علامتهای بزرگی

چار چیز آمد بزرگی را دلیل
علم را اعزاز کردن بی حساب
دیگر آن باشد که جوید وصل اوست
هرکه دارد دانش و عقل و تمیز
ای برادر گر خرد داری تمام
هرکه باشد ترش روی تلخ گوی
هرکه از دشمن نباشد بر حذر
در جوار خود عدو را ره مده
در میان دوستان مسرور باش
تا محبان باش دایم همنشین
ای پسر تدبیر راه توشه کن

هرکه آن دارد بود مرد جلیل
خلق را دادن جواب با صواب
وانکه از دشمن حذر کردن نکوست
اهل عقل و علم را دارد عزیز
نرم و شیرین گوی با مردم کلام
دوستان از وی بگردانند روی
عاقبت بیند ازو رنج و ضرر
از برای آنکه دشمن دور به
گر خرد داری ز دشمن دور باش
تا توانی روی اعدا را مبین
پس حدیث این و آن یک گوشه کن

در بیان چار چیز که اندر خطر بود

چار چیزست ای برادر با خطر
قربت سلطان و الفت با بدان

تا توانی باش ازینها بر حذر
رغبت دنیا و صحبت با زنان

با بدان الفت هلاک جان بود
گرچه بینی ظاهرش نقش و نگار
لیک از زهرش بود جان را خطر
باشد از وی دور هرکو عاقلست
چون زنان مغرور رنگ و بو مگرد
هر زمانی شوی دیگر خواسته است
پشت بر وی کرد و دادش سه طلاق
پس هلاک از زخم دندان می کند

قرب سلطان آتش سوزان بود
زهر دارد در درون دنیا چو مار
می نماید خوب و زیبا در نظر
زهر این مار منقش قاتلست
همچو طفلان منگراندر سرخ و زرد
زال دنیا چون عروس آراسته است
مقبل آن مردی که شد زین جفت طاق
لب به پیش شوی خندان می کند

در بیان نیک بختی

هرکه این چارش بود باشد عزیز
نیست بی اصل سزای تاج و تخت
گر دلت پاکست نبود هیچ باک
آنکه بد رایست باشد در عذاب
نیست مؤمن کافر مطلق بود
غافلست آنکس که پیش اندیش نیست
دامن صاحب دلان باید گرفت
دوست دار عالم فانی مباش
عاقبت چون می بیاید مردنت
خاکت اندر استخوان خواهد شدن
ره زنت جز نفسک اماره نیست

شد دلیل نیک بختی چار چیز
اصل پاک آمد دلیل نیک بخت
یک دلیل دیگر آمد قلب پاک
نیک بختان را بود رای صواب
هرکه ایمن از عذاب حق بود
عمر دنیا پنج روزی بیش نیست
ترک لذات جهان باید گرفت
در پی لذات نفسانی مباش
نیست حاصل رنج دنیا بردنت
از تنت چون جان روان خواهد شدن
مرا ترا از دادن جان چاره نیست

در بیان سبب عافیت

می توانش یافتن در چار چیز
تندرستی و فراغت بعد از آن
عافیت را زان نشانی باشدت
دیگر از دنیا نباید هیچ جست
تا نیفتی ای پسر در دام نفس
کم بدو ده بهرهای نفس را
تا بیندازند اندر چه ترا
تاتوانی دورش از مردار دار
درگنه کردن دلپرش می کند
تا نیفتی در وبال و در بزه
همچو حیوان بهر خود آخور مساز
پر مخور آخر بهایم نیستی
بهرکور خود چراغی برفروز
خفتگان را بهره زین انعام نیست

عافیت را گر بجویی ای عزیز
ایمنی و نعمت اندر خاندان
چونکه بانعمت امانی باشدت
با دل فارغ چو باشی تندرست
بر میآور تا توانی کام نفس
زیر پای آور هوای نفس را
نفس و شیطان می برند از ره ترا
نفس را سرکوب و دایم خوار دار
نفس بد را هرکه سیرش می کند
خلق خود را دور دار از هر مزه
ز آب و نان تالب شکم را پر مساز
روزکم خورگرچه صایم نیستی
ای که در خوابی همه شب تا بروز
خواب و خور جز پیشه انعام نیست

ای پسر بسیار خواهی خفت خیز
دل درین دنیای دون بستن خطاست
از چه بندی دل بدنای دنی
ظاهر خود را میارای ای فقیر
طالب هر صورت زیبا مباش
از هوا بگذر خدا را بنده باش
خرقه پشمینه را بر دوش کن
ای که در بر می کشی پشمینه را
گر همی خواهی نصیب از آخرت
بی تکلف باش و آرایش مجوی
در برت گوکسوت نیکو مباش
همچو صوفی در پلاس و صوف باش
مرد ره را بوریا قالین بود

گر خبرداری ز خود بی گفت خیز
دامن از وی گر تو در چینی رواست
چون نه جاوید در وی بودنی
تا چو بدری باطنت گردد منیر
در هوای اطلس و دیبا مباش
زندگی می بایدت در ژنده باش
شربتی از نامرادی نوش کن
پاک ساز از کبر اول سینه را
رو بدرکن جامهای فاخرت
ترک راحت گیر و آسایش مجوی
زیر پهلو جامه خوابت گو مباش
با صفتهای خدا موصوف باش
زانکه خشتش عاقبت بالین بود

در تواضع و صحبت درویشان

گر ترا عقلست با دانش قرین
همنشینی جز بدرویشان مکن
حب درویشان کلید جنت است
پوشش درویش غیر از دلق نیست
مرد تا ننهد بفرق نفس پای
مرد ره در بند قصر و باغ نیست
گر عمارت را بری بر آسمان
گر چو رستم شوکت و زورت بود
ای پسر از آخرت غافل مباش
در بلیات جهان صبار باش

باش درویش و بدرویشان نشین
تا توانی غیبت ایشان مکن
دشمن ایشان سزای لعنت است
در پی کام و هوای خلق نیست
ره کجا باید بدرگاه خدای
بر دل او غیر درد و داغ نیست
عاقبت زیر زمین گردی نهان
جای چون بهرام درگورت بود
با متاع این جهان خوش مباش
گاه نعمت شاکر جبار باش

در صفت بدبختی

چارچیز آثار بدبختی بود
بی کسی و ناکسی هرچار باشد
هرکه در بند عبادت می شود
آنکه در بند عبادت می شود
بر هوای خود قدم هرکو نهاد
هرکه سازد در جهان با خواب و خور
روی گردان از مراد و آرزو
کامرانی سر بناکامی کشد
امر ونهی و حق چوداری ای وحید
امر و نهی حق ز قرآن گوش دار

جاهلی و کاهلی سختی بود
بخت بد را این همه آثار شد
بی شک از اهل سعادت می شود
بی شک از اهل خسارت می شود
می تواند کرد با نفسک جهاد
در قیامت نبودش ز آتش گذر
پس بدرگاه خدا آور تو رو
مرد ره خط در نکونامی کشد
پس مرو بروایه نفس پلید
جای شادی نیست دنیا هوش دار

هرکه ترک کامرانی می کند

بر خلافتش زندگانی می کند

در صفت ریاضت نفس و ترک دنیا

گر همی خواهی که گردی سر بلند
هرکه بریست او در راحت تمام
غیر حق را هرکه خواهد ای پسر
ای برادر ترک عز و جاه کن
خوارگردد هرکه گردد جته جوی
عز و جاهت سوی پستی می کشد
نفس در ترک هوا مسکین بود
چون دلت بر یاد حق ایمن بود
هرکه او را تکیه بر صانع بود
اکتفا بر روزی هر روزه کن
ای پسر بر خود در راحت ببند
باز شد بر وی در دار السلام
کیست در عالم ازو گمراه تر
خویش را شایسته درگاه کن
ای برادر قرب این درگاه جوی
مرا ترا بر تن پرستی می کشد
گوشمال نفس نادان این بود
نفسک اماره هم ساکن بود
در جهان با لقمه قانع بود
گر ندرای از خدا دریوزه کن

در صفت مجاهد نفس

نفس نتوان گشت الا با سه چیز
خنجر خاموشی و شمشیر جوع
هرکه را نبود مرتب این سلاح
چونکه دل بی یاد اللهت بود
اهل دنیا را چو دیوار آیدش
هرکه او در بند سیم و زر شود
آنکه بهر آخرت کارش بود
مال دنیا خاکساران را دهند
هست شیطان ای برادر دشمنت
مدبری کور و بدنیا آورد
ای پسر با یاد حق مشغول باش
چون بگویم یادگیرش ای عزیز
نیزه تنهایی و ترک هجوع
نفس او هرگز نمی یابد فلاح
دیو ملعون یار همراهت بود
لقمهای چرب و شیرین بایدش
در عقوبت عاقبت مضطر شود
از خدا تشریف بسیارش بود
آخرت پرهیزکاران را دهند
غل آتش خواهد اندر گردنت
بهره کی از عالم عقبی برد
وز خلائق دور همچو غول باش

در صفت فقر و صبر

فقر خود را پیش کس پیدا مکن
مرترا آنکس که فردا جان دهد
تا بکی چون مور باشی دانه کش
بر توکل گر بود فیروزیت
از خدا شاکر بود مرد فقیر
خم مشو پیش توانگر همچو طاق
مرد ره را نام و ننگ از خق نیست
هرکرا ذوق نکونامی بود
گر ترا دل فارغ از زینت بود
محنت امروز را فردا مکن
غم مخور آخر ترا یک نان دهد
گر تو مردی فاقه رامردانه کش
حق دهد مانند مرغان روزیت
گر دهد قوتش لب نان فطیر
تا نگریدی یار با اهل نفاق
نفرتش از جامهای دلق نیست
خاص مشمارکه او عامی بود
کی هوای مرکب و زینت بود

روی دل چون از هوا بر تافتی
 هرکه او از حرص دنیا دار شد
 چون شتر مرغی شناس این نفس را
 گر پیرگویی بش گوید اشترم
 چون درخت زهر رنگش دلکش است
 گر بطاعت خوانیش سستی کند
 نفس را آن به که در زندان کنی
 نیست درمانش بجز حوع و عطش
 چون شتر در ره درآی و بارکش
 بار این در را بجان باید کشید
 هرکه او گردن کشد زین بارها
 کرده بار امانت را قبول
 روز اول خود فضولی کرده
 جنبشی کن ای پسر کا هل مباش
 هرکه اندر طاعتش کسلان بود
 راه پر خوفست و دزدان در کمین
 منزلت دورست و بارت بس گران
 هرکه در راه از گران باران بود
 لاشه داری سبک کن بار خویش
 چیست بارت جیفه دنیای دون
 وقت طاعت تیز رو چون باد باش

در بیان تواضع و ترک تکلف

سر چه آرایی بدستار ای پسر
 تا نگیری ترک عز و مال و جاه
 نیست مردی خویشتن آراستن
 نیست در تن بهتر از تقوی لباس
 هرکه او را در بند آرایش بود
 عاقبت جز نامردای نبودش
 خودستایی پیشه شیطان بود
 گفت شیطان من ز آدم بهترم
 از تواضع خاک مردم می شود
 رانده شد ابلیس از مستکبری
 شد عزیز آدم چو استغفار کرد
 دانه پست افتد ز بر دستش کنند

در بیان علامتهای ابلهی

گر توانی دل بدست آری پسر
 از همه بر سر نیایی چون کلاه
 قصد جان کرد آنکه او آراست تن
 در تکلف مرد را نبود اساس
 در جهان فرزند آسایش بود
 بهره از عیش و شادی نبودش
 آنکه خود را کم زند مردان بود
 تا قیامت گشت ملعون لاجرم
 نور و نار از سرکشی گم می شود
 گشت مقبول آدم از مستغفری
 خوار شد شیطان چو استکبار کرد
 خوشه چون سر بر کند پستش کنند

چارچیز آمد نشان ابلهی
عیب خود را ابله نه بیند در جهان
تخم بخل اندر دل خود کاشتن
هرکه خلق از خلق او خشنود نیست
هرکه او را پیشه بدخویی بود
خوی بد بر تن بلای جان بود
بخل شاخی از درخت دوزخست
روی جنت را کجا بیند بخیل
باش از بخل بخیلان برکران

با تو گویم تا بیابی آگهی
باشد اندر جستن عیب کسان
وانگه امید سخاوت داشتن
هیچ قدرش بر در معبود نیست
کار او پیوسته بدرویی بود
مردم بدخو نه از انسان بود
وان بخیلک از سگان مسلخست
پشه افتاده اندر پای پیل
تا نباشی از شمار ابلهان

در بیان عاقبت اندیشی

از بلا نارسته گردی ای عزیز
رو تو دست از نفس و دنیا باز دار
ور بحرص و آزرگردی مبتلا
آنکه نبود هیچ نقدش در میان
نفس و دنیا را رها کن ای پسر
ای بساکس کز برای نفس زار
از برای نفس مرغ نامراد
تا دلت آرام یابد ای پسر
از عذاب و قهر حق ایمن مباش
در بلا یاری مخواه از هیچ کس
هرکرا رنجانده عذرش بخواه
گر غنا خواهد کسی از ذوالمنن

باز باید داشتن دست از دو چیز
تا بلاها را نباشد با تو کار
با تو روی آرد ز هر سو صد بلا
هرکجا باشد بود اندر امان
باز رستی از بلا و از خطر
در بلا افتاد و گشت از غم نزار
آمد و در دام صیاد اوفتاد
بود و نابود جهان یکسان شمر
در پی آزار هر مؤمن مباش
زانکه نبود جز خدا فریادرس
تا نباشد خصم تو در عرصه گاه
در قناعت می توانش یافتن

در بیان چارچیز که صاحب عقل و دانش را ازینها دور باید بود

هرکرا عقلست و دانش ای عزیز
کار خود با ناسزا نکند رها
عقل داری میل بدکاری مکن
تا شوی پیش از همه در روزگار
تا تو باشی در زمانه دادگر
هرکه در پند خود آمد استوار
هرکه از گفتار خود باشد ملول
هرچه باشد در شریعت ناپسند
تا صواب کار بینی سر بسر

دور باید بودنش از چارچیز
مردمی نکند بجای ناسزا
زین چو بگذشتی سبکساری مکن
دست بر نان و نمک بگشاده دار
زیر دستان را نکو دار ای پسر
پند او را دیگران بندند کار
قول او را دیگران نکنند قبول
گرد او هرگز مگرد ای هوشمند
بر مراد خود مکن کار ای پسر

در صنعت رستگاری

هست بی شک رستگاری در سه چیز

با تو گویم یادگیرش ای عزیز

زان یکی ترسیدنست از ذوالجلال
سیومین رفتن بود بر راه راست
گر تواضع پیشه گیری ای جوان
سر مکن در پیش دنیا دار پست
بهر زر مستای دنیا دار را
مردگانند اغنیای روزگار
مال و زر بی حد بدست آورده گیر

دوم آمد جستن قوت حلال
رستگارست آنکه این خصلت رواست
دوست دارندت همه خلق جهان
ورکنی بی شک رود دینت ز دست
تا چه خواهی کرد این مردار را
ای پسر با مردگان صحبت مدار
بعد از آن در کور حسرت برده گیر

در صفت ذکر الله تعالی

باش دایم ای پسر با یاد حق
زنده دار از ذکر صبح و شام را
یاد حق آمد غذا این روح را
یاد حق گر مونس جانت بود
گر زمانی غافل از رحمن شوی
مومنا ذکر خدا بسیارگوی
ذکر را اخلاص می باید نخست
ذکر بر سه وجه باشد بی خلاف
عام را نبود بجز ذکر لسان
ذکر خاص الخاص ذکر سر بود
ذکر بی تعظیم گفتن بدعتست
هست بر هر عضو را ذکر دگر
یاری هر عاجز آمد ذکر دست
ذکر چشم از خوف حق بگریستن
استماع قول حق دان ذکر گوش
اشتیاق حق بود ذکر دلت
آنکه از جهلست دایم در گناه
خواندن قرآن بود ذکر لسان
شکر نعمتهای حق می گو مدام
حمد حق را بر زبان بسیاردار
لب مجنبان جز بذکر کردگار

گر خبر داری ز عدل و داد حق
در تغافل مگذران ایام را
مرهم آمد این دل مجروح را
کی هوای کاخ و ایوانت بود
اندر آن دم همدم شیطان شوی
تا بیابی در دو عالم آب روی
ذکر بی اخلاص کی باشد درست
تو ندانی این سخن را از گزاف
ذکر خاصان باشد از دل بی گمان
هرکه ذاکر نیست او خاسر بود
واندر آن یک شرط دیگر حرمتست
هفت اعضا راست ذکری ای پسر
ذکر پاخویشان زیارت کردنت
باز در آیات او نگریستن
تا توانی روز و شب در ذکر کوش
کوش تا این ذکر گردد حاصلت
کی حلاوت یابد از ذکر الله
هرکرا این نیست هست از مفلسان
تا کند حق بر تو نعمتها تمام
تا شوی از نار حرمان رستگار
زانکه پاکان را همین بودست کار

در بیان چار خصلت که مردم را نیکوست

بر همه کس نیک باشد چارچیز
اول آن باشد که باشی دادگر
با شکیبائی تقرب کردنت

با تو گویم یادگیرش ای عزیز
هم ز عقل خویش باشی باخبر
حرمت مردم بجای آوردنت

در صفت اخلاق ذمیمه

چارچیز دیگر ای نیکو سرشت
 زان چهار اول حسدکینی بود
 خشم خود دیگر فروناخوردنست
 ای پسرکم گرد گرد این خصال
 غل و غش بگذار چون زر پاک شود
 حرص بگذار و قناعت پیشه کن
 هست از جمله خلائق نیک زشت
 زان گذشتی عجب و خود بینی بود
 خصلت چارم بخیلی کردنست
 از برای زانکه زشتست این فعال
 پیش از آن که خاک گردی خاک شو
 آخر از مردن یکی اندیشه کن

در علامات مدبر

چار چیز آمد نشان مدبری
 مدبری باشد بابله مشورت
 هرکه پند دوستان نکند قبول
 هرکه از دنیا نگیرد عبرتی
 مشورت هرکس که با ابله کند
 آنکه مال خود دهد با جاهلان
 زر چو ابله را همی آید بکف
 نشنود از دوست ابله پند را
 عبرتی گیر از زمانه ای جوان
 هرکرا از عقل آگاهی بود
 یادگیرش گر تو روشن خاطری
 هم بجاهل دان سیم و زرت
 در حقیقت مدبرست آن بوالفضول
 هست از آن مدبر جهان را نفرتی
 دیو ملعونش سگ گمره کند
 آنچنان کس کی شود از مقبلان
 می کند اسراف و می سازد تلف
 از جهالت بگسلد پیوند را
 تا نباشی از شمار ابلهان
 نزد او ادبارگمراهی بود

در بیان آنکه حقیر داشتن نباید

چارچیز آمد بزرگ و معتبر
 زان یکی خصمت و دیگر آتشت
 چارمین دانش که آرید ترا
 هرکه در چشمش عدو باشد حقیر
 ذره آتش چو شد افروخته
 علم اگر اندک بود خوارش مدار
 رنج اندک را بکن غم خوارگی
 دردسر را اگر نجویدکس علاج
 باش از قول مخالف بر حذر
 آتش اندک توان کشتن بآب
 می نماید خرد لیکن درنظر
 باز بیماری کزو دل ناخوشست
 این همه تا خرد ننماید ترا
 از بلای او کند روزی نفیر
 بینی از وی عالمی را سوخته
 زانکه دارد علم قدری بی شمار
 ورنه بینی عجز در بیچارگی
 خوف آن باشدکه بدگردد مزاج
 پیش از آن کز پا درآیی ای پسر
 وای آن ساعت که گیرد التهاب

در بیان چارچیز که چارچیز دیگر را می زاید

ای پسر هرکس که دارد چارچیز
 عاقبت رسوای آید از لجاج
 بی گمان از کبر خیزد دشمنی
 چون لجوجی در میان پیدا شود
 خشم خود را چونکه راند جاهلی
 چار دیگر هم شود موجود نیز
 خشم را نکند پشیمانی علاج
 حاصل آید خواری از کاهل تنی
 بنده از شومی او رسوا شود
 جز پشیمانیش نبود حاصلی

هرکه کرد از کبر بالا گردنش
 کاهلی را هرکه سازد پیشه
 خشم خود را گر فرو نخورد کسی
 هرکه او از تنبلی باشد بلید
 هرکه او افتاده تن پرورست
 دوستان گردند آخر دشمنش
 آید از خواری بپایش تیشه
 عاقبت بیند پشیمانی بسی
 بر قفایش شاید از سیلی رسید
 نیست انسان کمتر از گاو و خروست

در چارچیز که کم بقا دارد

چارچیز ای خواجه کم دارد بقا
 جور سلطان را بقا کمتر بود
 دیگر آن مهری که باشد از زنان
 با رعیت چون کند سلطان ستم
 گر ترا از دوستان آید عتاب
 گرچه باشد زن زمانی مهربان
 چون بناجنسان نشیند آدمی
 زاغ چون فارغ زبوی گل شود
 صحبت ناجنس جانگاهی بود
 چون ترا ناجنس آید در نظر
 گوش دار ای مومن نیکو لقا
 پس عتاب دوستان خوشتر بود
 بی بقا چون صحبت ناجنس دان
 مرورا باشد بقا در ملک کم
 کم بقا دارد چو خط بر روی آب
 چون کم آید بهره بگشاید زبان
 کمترک بیند از ایشان همدمی
 نفرتش از صحبت بلبل شود
 جمله را زین حال آگاهی بود
 ای پسر چون باد از وی درگذر

در بیان چارچیز که از چار چیز دیگر تمام باشد

چارچیز از چار دیگر شد تمام
 دانش مرد از خرد گیرد کمال
 دینت از پرهیز کامل می شود
 هست دانش را کمالات از خرد
 شکر نعمت را کمالی می دهد
 شکر ناکردن زوال نعمتست
 علم را بی عقل نتوان کار بست
 بی خرد دانش وبالست ای پسر
 هرکه علمی دارد و نبود بر آن
 چون شنیدی یاد می دار ای غلام
 از عمل نیت همی یابد جمال
 نعمت از شکر شامل می شود
 نیت را بی عمل کس ننگرد
 غافلان را گوشمالی می دهد
 بهره شاگرد کمال نعمتست
 پیش بی عقلان نمی باید نشست
 علم مرغ و عقل بالست ای پسر
 از طریق عقل باشد برکران

در بیان چار چیز که بازگردانیدن آنها محالست

چارچیز است آنکه بعد از رفتنش
 چون حدیثی رفت ناگه بر زبان
 باز چون آری حدیث گفته را
 بازکی گردد چو تیر انداختی
 هرکه بی اندیشه گفتارش بود
 تا نگفتی می توانی گفتنش
 عمر را می دان غنیمت هر نفس
 از محالاتست باز آوردنش
 یا که تیری جست بیرون از کمان
 کس نگرداند قضای رفته را
 همچین عمری که ضایع ساختی
 پس ندامتهای بسیارش بود
 چون بگفتی کی توان بنهفتنش
 چون رود دیگر نباید باز پس

هیچ کس از خود قضا را رد نکرد
هرکه می خواهد که باشد در امان
هرکه راضی از قضا شد بد نکرد
می سزد گر عمر را داری عزیز
چون رود پیشش نخواهی دید نیز
مهر می باید نهادن بر دهان

در صفت چارچیز که از چارچیز دیگر می آید

حاصل آید چارچیز از چارچیز
خامشی را هرکه سازد پیشه
یاد دار از این نکته از من ای عزیز
در جهان نبود زکس اندیشه
از سخاوت مرد یابد سروری
گر سلامت بایدت خاموش باش
شکر نعمت را دهد افزون تری
گشت ایمن هرکه نیکی کرد فاش
از سلامت کسوتی بر دوش کرد
رو نکویی کن تو با خلق جهان
در میان خلق گردد محترم
آن همه می دان که با خود می کند
تا توانی با سخا و جود باش
تا نسوزد مرا ترا نار سقر
ای برادر بنده معبود باش
باش از بخل بخیلان بر حذر
هرکه کار نیک یا بد می کند
هرکرا عادت شود جود و کرم
هرکه می خواهی که باشی در امان
هرکرا عادت شود جود و کرم

در بیان حاصل شدن چارچیز از چارچیز

چارچیزت بردهد از چارچیز
هرکه زو صادر شود این چارکار
نشود این نکته جز اهل تمیز
بیند آن چار دگر بی اختیار
عاقبت روزی پشیمانی خورد
بر دلش آخر نشیند بارها
کار خود را سر بسر ویران کند
روز او چون تیره شب گردد سیاه
دوستان از وی کنند بی شک فرار
هرکه گشت از خوی بدنا سازگار
هرکه نکند احتیاط کارها
هرکه او استیزه با سلطان کند
هرکه او یاغی شود با پادشاه
هرکه گشت از خوی بدنا سازگار

در بیان چارچیز که آدمی را شکست آرد

آدمی را چارچیز آرد شکست
دشمن بسیار و وام بی شمار
با تو گویم گوش دارای حق پرست
شغل بی حد و عیال با قطار
هر دمی از غصه خون آشام شد
خیره گردد هر دو چشم روشنش
در زمانه زار بیکارش بود
هرکرا اشغال بسیارش بود
هرکرا بسیار باشد دشمنش
هرکرا اشغال بسیارش بود

در بیان چارچیز که از خطاهاست

چارچیز است از خطاها ای پسر
اول از زن داشتن چشم وفا
گوش دارش با تو گویم سر بسر
ساده دل را بس خطا باشد خطا
صحبت صبیان ازینها بدترست
ایمنی از بد خطای دیگرست

در بیان چارچیز که از عطاهاست

چارچیز است از عطاهاست
با تو گویم یادگیرش ای سلیم

فرض حق اول بجای آوردنست
والدین از خویش راضی کردنست
حکم دیگر چیست با شیطان جهاد
چارمش نیکی بخلق نامراد

در بیان چارچیزکه عمر را زیادکنند

می فزاید عمر مرد از چارچیز
اول آوردن بگوش آواز خوش
این نصیحت بشنو ای جان عزیز
سیوم آمد ایمنی بر مال و جان
وانگهی دیدن جمال ماه وش
آنکه کارش بر مراد دل شود
می فزاید عمر مردم را از آن
در بقا افزونیش حاصل بود

در بیان پنج چیزکه عمر از او بکاهد

عمر مردم را بکاهد پنج چیز
شد یکی زان پنج در پیری نیاز
یادداشت چون شنیدی ای عزیز
هرکه او بر مرده اندازد نظر
پس غریبی وانگهی رنج دراز
پنجم آمد ترس و بیم از دشمنان
عمر او بی شک بکاهد ای پسر
هرکه او از دشمنان ترسان بود
کار او هر لحظه دیگرسان بود
کز همه دارد خدایت در امان
از خداترس و مترس از دشمنان

در بیان پنج چیزکه آبروی را بریزد

دور شو از پنج خصلت ای پسر
اولا کم گوی با مردم دروغ
تا نریزد آب رویت در نظر
هرکه استیزه کند با مهتران
زانکه گردی از دروغت بی فروغ
پیش مردم هرکرا نبود ادب
آب روی خود بریزد بی گمان
از سبکساران مباش ای نیک خوی
گر بریزد آب رو نبود عجب
وز حماقت آب روی خود مریز
ای پسر با مهتران کمتر ستیز
دایما خلق نکو می بایدت
گر بعالم آب روی بایدت
از وی آب روی بیزاری کند
هرکه آهنگ سبکساری کند
تا نگردد آب رویت آب جوی
جز حدیث راست با مردم مگوی
تا بود پیوسته در روی تو نور
از خلاف و از خیانت باش دور
ای برادر هیچ کس را بد مگو
گر همی خواهی که گویندت نکو
از حسد در روزگار کس مبین
تا نباشی در جهان اندوه گین

در بیان پنج چیزکه آب روی از آن می افزاید

می فزاید آب روی از پنج چیز
چون بکار خویش حاضر بوده
با توگویم بشنو ای اهل تمیز
از سخاوت آب روی افزون شود
آب روی خویش را افزوده
در سخاوت کوش اگر داری غنا
وز بخیلی بی خرد ملعون شود
هرکرا بر خلق بخشایش بود
تا فزاید آب رویت در سخا
باش دایم بردبار و با وفا
آب روی او در افزایش بود
تا بروی خویش بینی صد صفا

سر خود با دوستان کمتر رسان
آنکه خود ننهاده باشی برمدار
تا ندرد پرده ات شخص دگر
تا نیارد پس پشیمانیست بار
تا شناسند دیگران قدر تو هم
دست کوتاه دار و هر جانب متاز
زنده شمارش که هشت از مردگان
کی توانگر سازدش ملک جهان
عفو پیش آور زجر مش درگذر
بایش نیز از رحمتش امیدوار
صحبت پرهیزکاران می طلب
تا که گردد در هنر نام تو فاش
قاتلانند جمله نادان چو زهر
خود کسی از زهرکی یابد حیات
حرص و بغض و کینه زهر قاتلند
در بروی دوستان بگشادندست
خویشتن را کمتر از نادان شمر

تا بماند رازت از دشمن نهان
تا نگردی پیش مردم شرمسار
ای برادر پرده مردم مدر
بر هوای دل مکن زینهارکار
قدر مردم را شناس ای محترم
تا زیانت باشد ای خواجه دراز
هرکرا قدری نباشد در جهان
از قناعت هرکرا نبود نشان
بر عدوی خویش چون یابی ظفر
دایما می باش از حق ترسکار
با تواضع باش و خوکن با ادب
بردباری جوی و بی آزار باش
همچو تریاقتد دانایان دهر
مردم از تریاق می یابد نجات
صبر و حلم و علم تریاق دلند
فخر جمله کارها نان دادندست
گرچه دانا باشی و اهل هنر

نصایح

صحبت صبیان و رغبت با زنان
مرد را از خوی بدگردد پدید
مرده می دانش که زنده نبود او
می نماید راحت از ظلمت بنور
شکر او می باید آوردن بجای
خلق نیکو شرم نیکوتر شناس
از طیب حاذق و از یار غار
راز خود را نیز با ایشان مگوی
گرد او هرگز مگرد ای هوشمند
دور باش از وی که باشی نیک نام
دل گشاده دار تنگی گم نمای
تا بود نام تودر عالم سخی
چونکه وقت آید نگرده پیش و پس
تا توانی در درون کینه مدار
دل بنه بر رحمت جبار خویش
خلق خلق نیک را دارند دوست
کین بود آرایش اهل شرف

شد دو خصلت مرد ابله را نشان
ناخوشی در زندگانی ای ولید
آنکه نبود مرد را خوی نکو
هرکه گوید عیب تو اندر حضور
مر ترا هرکس که باشد رهنمای
هر خردمندان علم را لباس
حال خود را از دوکس پنهان مدار
تا توانی با زنان صحبت مجوی
آنچه اندر شرع باشد ناپسند
هر چه را کردست بر تو حق حرام
چونکه بگشاید در روزی خدای
تازه روی و خوب سخن باش ای اخی
پر مخور اندوه مرگ ای بوالهوس
دل زغل و غش همیشه پاک دار
تکیه کم کن خواجه برکردار خویش
بهترین چیزها خلق نکوست
رو فروتر شو همیشه ای خلف

گرچه آزادست او را بنده گیر
حاجت خود را ازو هرگز مخواه
ور به بینی هم می‌رس از وی خبر
کار فرمایش ولی کمتر نواز

آنکه باشد درکف شهوت اسیر
گر تو بینی ناکسی را بارگاه
بر در ناکس قدم هرگز مبر
تا توانی کار ابله را مساز

در بیان آن که از دوکس احتراز می باید کرد

تا نه بینی نکبتی در روزگار
انگهی از صحبت نادان دوست
یار نادان را زخود مهجور دار
ور بگویی از توگردانند پشت
آنکه داد انصاف و انصافش نخواست
به بود ز آتش که پوشانی حریر
تلخ باشد از شکر شیرین ترست
زندگانی تلخ دارد بی گمان
دان که ناپاک زاده است ای عزیز
باش دایم همنشین صالحان

ازدوکس پرهیزکن ای هوشیار
اول از دشمن که او استیزه روست
خویش را از نود دشمن دور دار
ای پسرکم گوی با مردم درشت
بهترین خلق می‌دانی کراست
چون حدیث خوب گویی با فقیر
خشم خوردن پیشه هر سرورست
هرکه با مردم نسازد درجهان
آنکه شوخست و ندارد شرم نیز
از ملامت تا بمانی در امان

در بیان آنکه خواری آورد

با توگویم گر همی گویی بگوی
مرد ناخوانده شود مهمان کس
نزد مردم خوار و زار و رانده شد
کتخدای خانه مردی شود
کز بی جهلند دایم در نبرد
گر رسد خواری برویش نیست دور
صد سخن گر باشدت یک را مکوش
زین بتر خواری نباشد در جهان
تا نیاید مر ترا خواری بروی
تا نگردي خوار و زار و مبتلا

چند خصلت آورد خواری بروی
اول آن باشدکه مانند مگس
هرکه مهمان با کسی ناخوانده شد
دیگر آن باشدکه نادانی رود
کارکردن بر حدیث آن دو مرد
هرکه بنشیند زیر دست صدور
نیست جمعی را چو بر قول توگوش
حاجت خود را مخواه از دشمنان
از فرومایه مراد خود مجوی
با زن و کودک مکن بازی هلا

در بیان شش چیز که بکار آید

اولا باری طعام خوشگوار
باز مخدومی که باشد مهربان
به ز دنیا زانکه در وی نفع تست
عقل کامل دان وزان خرسند باش
بازگشت جمله چون آخر بدوست
زانکه نبود هیچ لحمی بی غدود
نیست در دست خلائق نفع و ضرر

در جهان شش چیز می آید بکار
خوش بود یار موافق در جهان
هر سخن کان راست گویی و درست
آنکه ارزانست عالم در بهاش
دشمن حق را نباید داشت دوست
عیب کس با او نمی باید نمود
از خدا خواه هرچه خواهی ای پسر

بندگان را نیست ناصر جز اله
آنکه از قهر خدا ترسد بسی
یاری از حق خواه و از غیرش مخواه
بی گمان می ترسد از وی هرکسی
کرد شیطان لعین را زیر دست
از بدی گفتن زبان را هرکه بست

در صفت پنج کس که پنج چیز از ایشان نیاید

کس نیاید پنج چیز از پنج کس
نیست اول دوستی اندر ملوک
سفلۀ را با مروت ننگری
هرکه بر مال کسان دارد حسد
یادگیر از ناصح خود این نفس
این سخن باور کن از اهل سلوک
هیچ بد خوی نیابد مهتری
بوی رحمت بر دماغش کی رسد
نیست او رادر وفاداری فروغ
آنکه کذابست می گوید دروغ

در بیان اهل سعادت

هرکرا سه کار عادت باشدش
تا تواند خیر بی منت کند
دائما گر بیند او عیب کسان
هرکرا بینی براه ناصواب
در جهان بخت و سعادت باشدش
خویش را مستوجب رحمت کند
در ملامت هیچ نگشاید زبان
سر براهش آر تا یابی ثواب
زحمت خود را ز مردم دور دار
بار خود برکس میفکن زینهار

در بیان رستگاری

گر همی خواهی که باشی رستگار
اولت دیدن بود حکم قضاش
چیست سیوم دور بودن از جفا
هرکه دارد دانش و عقل و تمیز
صدقه کالوده گردد از ریا
گر عمل خالص نگردهد همچو زر
تا توانگر باشی اندر روزگار
رخ مگردان ای برادر از سه کار
بعد از آن جستن بجان و دل رضاش
هرکه این دارد بود اهل صفا
جز براه حق نبخشد هیچ چیز
کی بود آن خیر مقبول خدا
قلب را ناقد نیارد در نظر
نفس را از آرزوها دور دار

در بیان چهار چیز که از کرامات حق است

چار چیزست از کرامت های حق
اولا صدق زبانت در سخن
پس سخا هست از کرامات الله
تا توانی دور باش از سود خوار
هرکرا حق داده باشد این چهار
پیش مردم هرکه رازت کرد فاش
هرکه باشد مانع عشر و زکات
بر حذر باش از چنان کس زینهار
یاد دارش چون ز من گیری سبق
بعد از آن حفظ امانت فهم کن
فضل حق دان گر نظر داری نگاه
زانکه هستند دشمنان کردگار
باشد آن کس مؤمن پرهیزکار
همدم آن ابله باطل مباش
وانکه غافل وار بگذارد صلوات
تا نباشی در جهان بسیار راز

در چار خصلت که ترک کردن می باید

در گذر از چار خصلت زینهار
تا نسوزد مرترا بسیار نار

لذت عمرت اگر باید بدهر
چون نگردد خلق با خوی تو راست
ای برادر تکیه بر دولت مکن
سود نکنند گریزی از قضا
زانکه حاصل نیست دل خرسند دار
هرکه با دوستان یک دل بود

باش دایم بر حذر از خشم و قهر
گر بخوی مردمان سازی رواست
یاد دار از ناصح خود این سخن
هر چه می آید بدان می ده رضا
گوش دل را جانب این پند دار
جمله مقصود دلش حاصل بود

در بیان بی وفای جهان

در جهان دانی که گردد معتبر
کم کند با کس وفا این روزگار
آنکه با تو روز غم می بست کار
روز نعمت گر تو پردازی بکس
چون بیابی دولتی از مستعان
مر ترا هر کس که او در غم بود

آنکه او را باک نبود از خطر
جور دار نیست اش با مهرکار
روز شادی هم بپرس اش زینهار
روز محنت باشدت فریاد رس
اندر آن دولت مبر از دوستان
چو رسد شادی همان همدم بود

در بیان معرفت الله

معرفت حاصل کن ای جان پدر
هرکه عارف شد خدای خویش را
هرکه او عارف نشد او زنده نیست
هرکه او را معرفت حاصل نشد
نفس خود را چون شناسی با هوا
عارف آن باشد که باشد حق شناس
هست عارف را بدل مهر و وفا
هرکه او را معرفت بخشد خدای
نزد عارف نیست دنیا را خطر
معرفت فانی شدن در وی بود
عارف از دنیا و عقبی فارغست
همت عارف لقای حق بود
با چه ماند این جهان گویم جواب
چون شود از خواب بیدار ای عزیز
همچنین چون زنده افتاد و مرد
هرکرا بودست کردار نکو
این جهان را چون زنی دان خوب روی
مرد را می پرورد اندر کنار
چون بیاید خفته شویش ناگهان
بر تو بادا ای عزیز پر هنر

تا بیابی از خدای خود خبر
در فنا بیند بقای خویش را
قرب حق را لایق و ارزنده نیست
هیچ با مقصود خود واصل نشد
حق تعالی را بدانی با عطا
هرکه عارف نیست نبود جنس ناس
کار عارف جمله باشد با صفا
غیر حق را در دل او نیست جای
بلکه بر خود نیست اش هرگز نظر
هرکه فانی نیست عارف کی بود
زانچه باشد غیر مولی فارغست
زانکه در خود فانی مطلق بود
آنکه بیند آدمی چیزی بخواب
حاصل خواب نباشد هیچ چیز
هیچ چیزی از جهان با خود نبرد
در ره عقبی بود همراه او
خویشتن آراید اندر چشم شوی
مکر و شیوه می نماید بی شمار
بی گمان سازد هلاکش آن زمان
کز چنین مکاره باشی بر حذر

در بیان ورع

گر همی خواهی که گردی معتبر
لیک می گیرد خرابی از طمع
دور باید بودنش از غیر حق
هرکه باشد بی ورع رسوا شود
جنبش و آرامش از بهر خداست
در محبت کاذبش دان بی ورع
از لباس و از شراب و از طعام
نزد ارباب ورع باشد و بال
حسن اخلاصت بیاید بی خلل
توبه کن در حال و عذر آن بخواه
توبه نسیه ندارد هیچ سود
بر امید زندگی کان بی وفاست

در ورع ثابت قدم باش ای پسر
خانه دین گردد آباد از ورع
هرکه از علم ورع گیرد سبق
ترسکاری از ورع پیدا شود
با ورع هرکس که خود را کرد راست
آنکه از حق دوستی دارد طمع
چیست تقوی ترک شهوت و حرام
هرچه افزونست اگر باشد حلال
چون ورع شد یار با علم و عمل
ناگهان ای بنده گرکردی گناه
چون گناهت نقد آید در وجود
در انابت کاهلی کردن خطاست

در بیان فواید خدمت

تا رود اسب مرادت زیر زین
خدمت او گنبدگردان کند
باشد از آفات دنیا در امان
ایزدش با دولت و حرمت کند
روز محشر بی حساب و بی عذاب
جای ایشان درجهان باشد رفیع
بهتر از صد عابد ممسک بود
اجر و مزد صایمان قایمان
از درخت معرفت یابد ثمر
مر ثواب غازیانش می دهند

تا توانی ای پسر خدمت گزین
بنده چون خدمت یزدان کند
بهر خدمت هرکه بر بندد میان
هرکه پیش مقبلان خدمت کند
خادمان را هست در جنت مآب
خادمان باشند اخوان را شفیع
گرچه خادم عاصی و مفسد بود
می دهد هر خادمی را مستعان
بهر خدمت هرکه بر بندد کمر
هرکه خادم شد جنانش می دهند

در بیان تعظیم مهمان

تا بیابی رحمت از رحمن تو نیز
حق گشاید باب رحمت را برو
از وی آزارد خدا و هم رسول
خویش را شایسته رحمن کند
از خدا الطاف بی اندازه دید
تا گرانی نبودت از میهمان
هرکه زو پنهان شود باشد لیم
چون رسد مهمان ازو پنهان مشو
پیش او می باید آوردن طعام
برد باید پیش درویش ای پسر

ای برادر دار مهمان را عزیز
مؤمنی کو داشت مهمان را نکو
هرکرا شد طبع از مهمان ملول
بنده کو خدمت مهمان کند
هرکه مهمان را بر وی تازه دید
از تکلف دور باش ای میزبان
میهمان هست از عطاهای کریم
خیره بر خوان کسی مهمان مشو
هرکه مهمانت شود از خاص و عام
زانکه داری اندک و بیش ای پسر

تا دهندت در بهشت عدن جای	نان بده با جایعان بهر خدای
در دو عالم ایزدش یاری دهد	هرکه ثویی بر تن عاری دهد
بر سر از اقبال یابی تاج را	گر بر آری حاجت محتاج را
خیر ورزد در نهان و آشکار	هرکه باشد او ز دولت بخت یار
کم نشین در عمر بر خوان بخیل	ای پسر هرگز مخور نان بخیل
می شود نان سخنی جمله ضیا	نان ممسک جمله رنجست و عنا
وز پی مردار چون کرکس مرو	تا نخواندنت بخوان کس مرو
سقف او را هم تو بی استون شمار	چشم نیکی از خسیس دون مدار
هرچه بینی نیک بین و بد مبین	گرکنی خیری تو آن از خود مبین

در بیان علامتهای احمق

اولا غافل ز یاد حق بود	سه علامت دان که در احمق بود
کاهلی اندر عبادت باشدش	گفتن بسیار عادت باشدش
یک دم از یاد خدا غافل مباش	ای پسر چون احمق و جاهل مباش
از حماقت در ره باطل بود	هرکه او از یاد حق غافل بود
بهر وام آزاده را دامن متاب	هیچ از فرمان حق گردن متاب
نقد مردان را بهرکودن مده	باطلی را ای پسرگردن منه
هرکس را بیش بین و کم مزن	در قضای آسمانی دم مزن
جانب مال یتیمان هم مدار	دست خود را سوی نامحرم مدار
گر تو باشی نیز با خود هم مگوی	تا توانی راز با همدم مگوی
بی طمع می باش اگر داری تمیز	تا شوی مقبل و آزاد ای عزیز

در صفت علامتهای فاسق

باشد اول در دلش حب فساد	هست فاسق را سه خصصت در نهاد
دور دارد خویش را از راه راست	حرفه اش آزرده خلق خداست

در بیان علامات شقی

می خورد دایم حرام از احمقی	هست ظاهر سه علامت در شقی
هم از اهل علم باشد درگریز	بی طهارت باشد و بی گاه خیز
تا نسوزد مر ترا نار سموم	ای پسر مگریز از اهل علوم
پیش مردم هم ز باب خود مگوی	تا توانی هیچ کس را بدمگوی
چون رسد مهمان برویش درمبند	معرفت داری کره بر زر مبند
وز عذاب کور نیز اندیشه کن	با طهارت باش و پاکی پیشه کن

در بیان علامتهای بخیل

با توگویم یادگیرش ای خلیل	سه علامت ظاهر آمد در بخیل
وز بلای جوع هم لرزان بود	اولا از سایلان ترسان بود
بگذرد چون باد و گوید مرحبا	چون رسد در ره بخویش و آشنا

نبود از مالش کسی را فایده

کم رسد با کس ز خوانش مایده

در بیان حاجت خواستن

حاجت خود را مجوی از زشت روی
مؤمنی را با تو چون افتاده کار
حاجت خود را جز از سلطان مخواه
از وفات دشمنان شادی مکن

آنکه دارد روی خوب از وی بجوی
تا توانی حاجت او را برآر
چون بخواهی یافت از دربان مخواه
از کسی پیش کسی دادی مکن

در بیان قناعت

با قناعت ساز دایم ای پسر
هر سحر برخیز و استغفارکن
همنشین خویش را غیبت مکن
چون شود هر روز در عالم جدید
هرکرا ترسی نباشد از خدا
تا توانی حاجت مسکین برآر
هست مالت جمله در کف عاریت
عاریت را باز می باید سپرد
حاصل از دنیا چه باشد ای امین
هرچه دادی در ره حق آن تست
هرکه با اندک ز حق راضی شود
هست دنیا بر مثال جیفه
هست دنیا بر مثال قطره
هرکه سازد بر سر پل خانه
از خدا نبود روا جستن غنا
فقر و درویشی شفای مؤمن است
مال و اولادت بمعنی دشمنند
انما اولادکم را یادگیر
مرد ره را بود دنیا سود نیست
هرکرا از صدق دل صافی بود
آنکه در بند زیادت می شود
بندگان حق چو جان را باختند
تا نبازی در ره حق آنچه هست

گرچه هیچ از فقر نبود تلخ تر
فرصتی اکنون که داری کارکن
غیر شیطان برکسی لعنت مکن
از گناهان تو به می باید گزید
حق بترساند زهر چیزی ورا
تا برآرد حاجتت را کردگار
گر بماند از تو باشد زاریت
هیچ کس دیدی که زر با خود ببرد
نه گزی کرباس و دو سه گز زمین
هرکه با اندک ز حق راضی شود
حاجت او را خدا قاضی شود
بگذر از وی گر تو خو مردانه
بگذر از وی زانکه داری بهره
نیست عاقل او بود دیوانه
هست مؤمن را غنا رنج و عنا
زانکه اندر وی صفای مؤمن است
گرچه نزدیک تو چشم روشنند
مال و ملک این جهان را یادگیر
هرگزش اندیشه نابود نیست
خرقه و لقمه کافی بود
دور از اهل سعادت می شود
اسب همت تا ثریا تاختند
آنچه می باید کجا آید بدست

در بیان سخاوت

در سخاکوش ای برادر در سخا
باش پیوسته جوانمرد ای اخی
در رخ مرد سخی نور و صفاست

تا بیابی از پی شدت رخا
زانکه نبود دوزخی مرد سخی
زانکه در جنت قرینش مصطفی است

اسخیا را با جهنم کار نیست	جای ممسک جز میان نار نیست
حق تعالی بر در جنت نوشت	این که جای اسخیا باشد بهشت
کار اهل بخل را تلبیس دان	در حجیمش همدم ابلیس دان
هیچ ممسک نگذرد سوی بهشت	بلکه او راکی رسد بوی بهشت
آنچه می خوانند مروی را سقر	اهل کبر و بخل را باشد مقر
ای پسر در مردمی مشهور باش	از بخیلی و تکبر دور باش
با سخا باش و تواضع پیشه گیر	تا شود روی دلت بذر منیر

در بیان چار خصلت که کارهای شیطان است

چار خصلت فعل شیطانی بود	داند اینها هرکه رحمانی بود
عطسه مردم چو بگذشت از یکی	باشد آن از فعل شیطان بی شکی
خون بینی نیز از شیطان بود	آنکه ظاهر دشمن انسان بود
خامیازه فعل شیطان است وقی	ای پسر ایمن مباش از مکر وی

در علامتهای سخت دل

سخت دل را سه علامت یافتم	چون بدیدم روی ازو برتافتم
بر ضعیفان باشدش جور و ستم	هم قناعت نبودش با بیش و کم
موعظت هر چندگویی بیشتر	در دل سختش نباشد کارگر

در بیان علامتهای منافق

دور باش ای خواجه از اهل نفاق	در جهنم دان منافق را وثاق
سه علامت در منافق ظاهرست	زان سبب مقهور قهر قاهرست
وعده های او همه باشد خلاف	قول او نبود بغیر از کذب و لاف
مؤمنان را کم رعایت می کند	هم امانت را خیانت می کند
نیست در وعده منافق را وفا	زان نباشد در رخس نور و صفا
تا نینداری منافق را امین	نیست باداتخمش از روی زمین
از منافق ای پسر پرهیزکن	تیغ را از بهر قتلش تیزکن
با منافق هرکه همره می شود	منزل او در تک چه می شود

در بیان علامتهای متقی

سه علامت باشد اندر متقی	کی شود نسبت تقی را با شقی
بر حذر باش ای تقی از یار بد	تا نیندازد ترا در کار بد
کم رود ذکر دروغش بر زبان	از طریق کذب باشد برکران
از حلال پاک کم گیرند کام	تا نیفتند اهل تقوی در حرام

در علامتهای اهل جنت

هرکرا باشد سه خصلت در سرشت	باشد آن کس بی شک از اهل بهشت
شکر در نعم و صبر اندر بلا	می دهد آیینۀ دل را جلا
هرکه مستغفر بود اندر گناه	حق زنار دوزخش دارد نگاه

هرکه ترسد از آله خویشتن
معصیت را هرکه پی در پی کند
ای پسر دایم باستغفار باش

خواهد او عذرگناه خویشتن
ایزدش از اهل رحمت کی کند
وز بدان و مفسدان بیزار باش

در بیان صدقه دادن

گرکنی خیری بدست خویش کن
یک درم کان را بدست خود دهند
گر ببخشی خود یکی خرما ی تر
هر چه بخشیدی مکن با او رجوع
این بدان ماند که شخصی قی کند
با پسرگر چیزی بخشد پدر
ای پسر با مال و زر شادی مجوی
شادی دنیا سراسر غم بود
امر لا تفرح ز دنیا گوش دار
شادمان را ندارد دوست حق
کرفرح داری ز فضل حق رواست
ای پسر با محنت و غم خوی کن

خیر خود را وقف هر درویش کن
به بود زان کز پی او صد دهند
بهتر از بعد تو صد مثقال زر
گر ز یا افتاده از دست رجوع
باز میل خوردن آن کی کند
می رسدگر بازگیرد از پسر
آنچه کس را داده دیگر مگوی
سور او را در عقب ماتم بود
جای شادی نیست دنیا هوش دار
این سخن دارم ز استادان سبق
لیک از دنیا فرح جستن خطاست
روی دل را جانب دلجوی کن

در نصایح

خوف و اندوهست قوت بندگان
هرکرا نبود بدل اندیشه
از چه موجودی بیندیش ای پسر
کرد ایزد مر ترا از نیست هست
تا تو باشی بنده معبود باش
مگذران در خواب و خورایم را
خواب کم کن اول روز ای پسر
آخر روزت نکو نبود منام
اهل حکمت را نمی آید صواب
ای پسر هرگز مرو تنها سفر
دست را در رخ زدن شوم است شوم
شب در آینه نظرکردن خطاست
خانه گر تاریک و تنهایت بود
دست را کم زن تو در زیر زنج
چارپا را چون به بینی در قطار
تا فزاید قدر و جاهت را خدا
تا شود عمرت زیاده در جهان
تا نکاهد روزیت در روزگار

غم شود بار فرح جویندگان
عاقبت بر پای بیند تیشه
هرکسی دارد غم خویش ای پسر
از برای آنکه باشی حق پرست
با حیا و با سخا و جود باش
زنده دار از ذکر صبح و شام را
نفس را خوردن میاموز ای پسر
پیشتر از شام خواب آمد حرام
در میان آفتاب و سایه خواب
باشدت رفتن سفر تنها خطر
استماع علم کن از اهل علوم
روز اگر بینی تو روی خود رواست
مونسی باید که نزدیک بود
نزد اهل عقل سرد آمد چوینخ
در میان شان نیابی زینهار
روز و شب می باش دایم در دعا
رو نکویی کن نکویی در نهان
معصیت کم کن بعالم زینهار

هرکه رو در فسق و در عصیان کند
کم شود روزی زگفتار دروغ
هرکرا عادت بود سوگند راست
ور بود سوگند او جمله دروغ
فاقه آرد خواب بسیار ای پسر
هرکه در شب خواب عریان می کند
بول عریان هم فقیری آورد
در جنابت بد بود خوردن طعام
ریزه نان را میفکن زیر پای
شب مزن جاروب هرگز خانه در
گر بخوانی باب و مامت را بنام
گر بهر چوبی کنی دندان خلال
دست خود هرگز بخاک و گل مشوی
ای پسر بر آستان در مشین
در خلا جاگر طهارت می کنی
تکیه کم کن نیز بر پهلوی در
جامه را در تن نشاید دوختن
گر بدامن پاک سازی روی خویش
دیر رو بازار و بیرون آی زود
نیک نبود گرکشی از دم چراغ
کم زن اندر ریش شانه مشترک
ازگدایان پارهای نان مخر
دورکن از خانه تار عنکبوت
خرج را بیرون ز اندازه مکن
دست رس گر باشدت تنگی مکن

در بیان صبر

ایزد اندر رزق او نقصان کند
در سخن کذاب را نبود فروغ
تا بود زنده فقیر و بی نواست
آتش دوزخ ازو گیرد فروغ
خواب کم کن باش بیدار ای پسر
در نصیب خویش نقصان می کند
انده بسیار پیری آورد
ناپسندست این به نزد خاص و عام
گر همی خواهی تو نعمت از خدای
خاک روبه هم منه در زیر در
نعمت حق بر تو می گردد حرام
بی نواگردی و افتی در وبال
از برای دست شستن آب جوی
کم شود روزی زکردار چنین
وقت خود را دان که غارت می کنی
باش دایم از چنین خصلت بدر
باید از مردان ادب آموختن
روزیت کم گردد ای درویش بیش
زانکه رفتن را نیابی هیچ سود
ره مده دود چراغ اندر دماغ
آنکه خاص آن تو باشد خوشترک
زانکه می آرد فقیری ای پسر
باشد اندر ماندنش نقصان قوت
ریش خشک خویش را تازه مکن
چونکه رهواری بره لنگی مکن

رو مکن از دیدن سختی گران
خویش را از صابران شمار هلا
نزد اهل صدق شاکر نیستی
با کسی کم کن شکایت ای خلیل
کی باهل فقر باشد خویشیت
حرمت از خدمت فراوان باشدت
لیکن از حرمت بمولی می رسد
هرکه خدمت کرد مرد مقبلست
آنگهی زبید ترا در صبر لاف

تا شوی در روزگار از صابران
روی خود گر ترش سازی از بلا
در بلا وقتی که صابر نیستی
بی شکایت صبر تو باشد جمیل
گر نباشد فخر از درویشیت
گر همه جنبش بفرمان باشدت
بنده از خدمت بعقبی می رسد
حرمتت در خدمت آرام دلست
گر نگردی ای پسرگرد خلاف

گر همی داری فرح را انتظار

در بلا نبود بصیرت هیچ کار

در بیان تجرید و تفرید

گر صفا می بایدت تجرید شو
ترک دعوی هست تجرید ای پسر
اصل تجریدت وداع شهوتست
گر دهی یکبار شهوت را طلاق
گر تو بپردی ز موجودات امید
اعتمادت چون همه بر حق بود
ترک دنیا کن برای آخرت
گر بیابی از سعادت این مقام
گر ز عقبی دست شویی بهر حق
رو مجرد باش دایم فرد باش
گرد کبر و عجب و خودرایی مگرد
هرکه گرد کوره انگشت گشت
وانکه باعطار می گردد قریب

گر خرد داری ز اهل دید شو
فهم کن معنی تفرید ای پسر
بلکه کلی انقطاع لذتست
آن زمان گردی تو در تفرید طلاق
آنکه از تجرید گردی مستفید
آن دمت تفرید جان مطلق بود
وز بدن برکش لباس فاخرت
صاحب تجرید باشی والسلام
دان که از تفرید گیرندت سبق
تا بهر فرقی نشینی گرد باش
قدر خود بشناس و هر جایی مگرد
جامه از دودش سیاه و زشت گشت
او همی یابد ز بوی خوش نصیب

در فواید صحبت صالحان و اجتناب اهل ظلم

همنشین صالحان باش ای پسر
جانب ظالم مکن میل از عزیز
رو ز اهل ظلم بگریز ای فقیر
صحبت ظالم بسان آتشست
از حضور صالحان صالح شوی
هرکه او با صالحان همدم شود
ای پسر مگذار راه شرع را
از شریعت گر نهی بیرون قدم
هرکه در راه ضلالت می رود
حق طلب و زکار باطل دورباش
هرکه نگزیند صراط مستقیم
در ره شیطان منه گام ای اخی
هرکه در راه حقیقت سالک است
بر خلاف نفس کن کار ای پسر

هم جدا از فاسقان باش ای پسر
ورکنی گردی از آن خیل ای عزیز
تا نسوزی ز آتش تیز ای فقیر
زانکه خلق آزار و تند و سرکشست
ور نشینی با بدان طالح شوی
در حریم خاص حق محرم شود
اصل یابی گر بگیری فرع را
در ضلالت افتی و رنج و الم
از جهالت با بطالت می رود
در سخا و مردمی مشهور باش
در عذاب آخرت ماند مقیم
تا نگردی خوار و بدنام ای اخی
روز و شب خایف ز قهر مالک است
تا نیفتی خوار در نار سقر

در بیان آن کس که دوستی را نشاید

دوست گر باشد زیانکار ای پسر
هرکه می گوید بدیهای تو فاش
دوستی هرگز مکن با باده خوار

رو طمع زان دوست بردار ای پسر
دوست شمارش بدو همدم مباش
از چنان کس خویشتن را دور دار

منعمی گر می کند منع زکات
ای پسر از سود خواران دور باش
دور شو زان کس که خواهد از تو سود
آنکه از مردم همی گیرد ریا
دور از وی باش تا داری حیات
خصم ایشان شد خدای نور پاش
گر سر خود بر قدمهای تو سود
زینها او را نکویی مرحبا

در بیان رعایت یتیم و نصایح دیگر

بر سر بالین بیماران گذر
تا توانی تشنه را سیراب کن
خاطر ایتم را دریاب نیز
چون شود گریان یتیمی ناگهان
چون یتیمی را کسی گریان کند
آنکه خندان یتیمی خسته را
هرکه اسرار کند فاش ای پسر
در جوانی دار پیران را عزیز
بر ضعیفان گر ببخشای رواست
بر سر سیری مخور هرگز طعام
علت مردم ز پر خواری بود
راحتی نبود حسود شوم را
هر منافق را تو دشمن دار باش
توبه بد خو کجا محکم بود
تا شود دین تو صافی چون زلال
آنکه باشد در پی قوت حرام

در بیان صلۀ رحم و زیارت خویشاوندان

رو پیرسیدن بر خویشان خویش
هرکه گرداند ز خویشاوند رو
هرکه او ترک اقارب می کند
گرچه خویشان تو باشند از بدان
هرکه او از خویش خود بیگانه شد
تا که گردد مدت عمر تو بیش
بی گمان نقصان پذیرد عمر او
جسم خود قوت عقارب می کند
بدتر از قطع رحم چیزی مدان
نامش از روی بدی فسانه شد

در بیان فتوت

چیست مردی ای پسر نیکو بدان
عذر خواهان مرد پیش از معصیت
آنکه کار نیک مردان می کند
هرکه او باشد ز مردان خدا
ای پسر در صحبت مردان درآی
هرکه از مردان حق دارد نشان
اولا ترسیدن از حق در نهان
باشدش طاعات بیش از معصیت
با ضعیفان لطف و احسان می کند
باشد اندر تنگ دستی با سخا
تا نظرها یابی از فضل خدای
نگذراند عیب دشمن بر زبان

چون نخواهد مرد حق خصمان هلاک
 می نجوید مرد انصاف از کسی
 هرکه پا اندر ره مردان نهاد
 ای پسر ترک مراد خویش گیر
 از غم مردم شود اندوه ناک
 گر رسد ظلم و جفا با وی بسی
 کی رود هرگز بدنبال مراد
 وانگهی راه سلامت پیش گیر

در بیان فقر و صحبت درویشان

فقر می دانی چه باشد ای پسر
 گرچه باشد بی نوا در زیر دل
 گرسنه باشد ز سیری دم زند
 گرچه باشد لاغر و خوار و ضعیف
 چون دل پر دارد و دست تهی
 ای پسر خود را بدرویشان سپار
 با فقیران هرکه همدم می شود
 با تو گویم گر نداری زان خبر
 خویش را منعم نماید پیش خلق
 دوستی با دشمنان خود کند
 وقت طاعت کم نباشد از حریف
 می نماید در ترازو فربهی
 تا نگه دارد ترا پروردگار
 در سرای خلد محرم می شود

در بیان انتباه از غفلت

از خدای خویشتن غافل مباش
 جای گریه است این جهان دروی مخند
 همچو مور از حرص هر سوی مرو
 ای پسرکودک نه بازی مکن
 نفس بد را در گنه یاری مده
 هرکجا تهمت بود آنجا مرو
 دشمنی داری از او ایمن مباش
 در ره فسق و هوا مرکب متاز
 چون سفر در پیش داری زادگیر
 ای پسر اندیشه از اغلال کن
 تا نه سوزی سازگاری پیشه کن
 جمله را چون هست بر دوزخ گذر
 آتشی در پیش داری ای فقیر
 عقبه در راهست و بارت بس گران
 داری اندر پیش روز رستخیز
 ای پسر راه شریعت پیش گیر
 ای برادر باش با فرمان حق
 گردن از حکم خدای خود متاب
 تا بیابی در بهشت عدن جای
 تا دهندت جای در دارالسلام
 شاد اگر سازی درون خسته را
 غافلانه در ره باطل مباش
 چشم عبرت برگشای و لب به بند
 پند ناصح را بگوش جان شنو
 کار با شیطان بانبازی مکن
 عمر بر باد از تبه کاری مده
 راه حق را همچو نابینا مرو
 زیر سقف بی ستون ساکن مباش
 خویشتن را سخره شیطان مساز
 عمر خود را سر بسر هم بادگیر
 نفس بد را با لگد پا مال کن
 از عذاب و قهر حق اندیشه کن
 جای شادی نیست با چندین خطر
 هیچ خوفت نیست از نار سقیر
 نگذرد بارت بسعی دیگران
 از خدایت نیست امکان گریز
 ره روی ترک هوای خویش گیر
 تا بیابی جنت و رضوان حق
 تا نمائی روز محشر در عذاب
 شفقتی بنمای با خلق خدای
 با فقیران روز و شب می ده طعام
 باز یابی جنت در بسته را

خاتمه الكتاب

در دو عالم رحمتش بخشد خدای
دور ماند بی شکی او از خدا
عفوکن جمله گناه ما همه
نیست ما را غیر تو دیگر کسی
هرچه حکم تست از آن خرسنده ایم
کین نصایح را بخواند او بسی

هرکه آرد این نصیحتها بجای
ور نیارد این وصیت را بجای
یا الهی رحم کن بر ما همه
عاجزیم و جرمها کرده بسی
گر بخوانی ور برانی بنده ایم
رحمت حق باد بر روح آن کسی

پایان